

И настъпа да си източват ятаганите с брустовет.

Дветъ дружини се удариха рано въ зори. И едните, и другите нападаха съ стръв. Конетъ разровиха земята подъ себе си и гъст облак прахъ ги омота като живо кълбо. Чуваше се забъркана глъчка отъ човъшки викове и тропотъ на копита. Нарѣдко пропукваше сама пушка, блъскаше вдигнатъ ятаганъ, а нѣкой подивялъ конь изкачаше безъ ездачъ и хукваше презъ кѣра.

Дали хората му бѣха малко, или дружината на Кара Феизъ не искаше да изтърве леко пляката си, но Дели Кадри трѣбваше да отстъпи.

Тогава нищо не може да спре освирепялитъ даалии. Тѣ се нахвърлиха върху селата, презъ които минаваха, и пълнѣха кобуритъ на седлата си съ всичко, което имъ попадеше въ рѣцетъ. Селянитъ се изпокриха. Когото хванаха, мжчеа го за пари; който се отърваваше, не можеше после да намѣри двора си въ пепелищата.

Омарчево едеа се отърва отъ огънь. Дели Кадри го пощади заради стария Саадетъ отъ Тека Курузъ.

— Аллахъ ще ти присуши днитъ, ако дигнешъ рѣка възъ свещения хасъ, — предупреждаваше го съ трепетъ Саадетъ.

Дели Кадри го изгледа мрачно.

— Не ме заплашвай, Саадетъ!

Все пакъ, испита смѣтенъ страхъ. И отстъпи.

— А кой ще ми нахрани дружината?

— За толкова ще се намѣри. Ела да те заведе у чобанъ Тодоръ.

Посрѣщна ги самъ стопанинѣтъ. Задъ него стояха тримата му синове като стража. Чобанъ Тодоръ направи селямъ и покани нечаканитъ си гости да влѣзатъ въ къщи. Дели Кадри погледна четирмата изпечени мжже, поколеба се единъ мигъ, и реши да останатъ вънъ, подъ асмата.

Старата Тодоровица донесе веднага ракия.

— И за другитъ! — обърна се Дели Кадри къмъ Саадетъ.

— Тодоре, — повтори Саадетъ и го погледна безпомощно, — прати ракия и на дружината.

Чобанъ Тодоръ наведе покорно глава.

— И нѣщо за хапване пригответе, — пошушна му Саадетъ.

Най-големиятъ синъ стана и отиде въ ягнилата да изведе агнета.

— Ха пакъ ти да ми поразведешъ коня, — рече Дели Кадри на другия, — Тебе сеизинъ ще направя. Бива те!

Агнетата бѣха опечени набърже и сложиха софрата.

— Стига сте трепали старата. Тукъ нѣма ли други жени? — запита Дели Кадри като гледаше, че само Тодоровица принася, и по лицето му се хлѣзна тънка усмивка.

— Има, има, — забъркано се обади